

GÖÇÜP GİDENLER KOLEKSİYONCUSU

Öykü

Şermin Yaşar

1982 Berlin doğumlu olan Şermin Yaşar, Türk Dili ve Edebiyatı mezunudur. Yüksek lisansını yine edebiyat alanında yapmıştır. Uzun yıllar reklam ve medya sektöründe metin yazarlığı, reklam yazarlığı, kreatif direktörlük yapmış ve mesleğine devam ederken bir yandan da Oyuncu Anne isimli sosyal medya hesapları üzerinden çocuklarıyla oynadığı yaratıcı ve gelişimlerini destekleyici oyunları paylaşarak ülkenin dört bir yanındaki annelerle arkadaşlık ağı kurmuştur. *Başlarım Şimdi Anneliğe, Oyuncu Anne, Çok Hayal Kuran Çocuk, Oyun Takvimi, Kötü Alışkanlıklara İyi Öneriler, Dedemin Bakkalı, Dedemin Bakkalı Çıracak, Tilki Masalları* ve *Tarihi Hoşça Kal Lokantası* isimli kitapların yazarı olan Şermin Yaşar 3 çocuk annesidir.

Göçüp Gidenler Koleksiyoncusu

**DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN
DİĞER KİTABI**

Tarihi Hoşça Kal Lokantası

GÖÇÜP GİDENLER KOLEKSİYONCUSU

Yazan: Şermin Yaşar

Editör: Aslı Güneş

Yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Ekim 2018 / ISBN 978-605-09-5545-3

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Feyza Filiz

Kapak görseli: David Malan/ Photographer's Choice RF/ Getty Images

Baskı: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1

Baha İş Merkezi. A Blok Kat: 2

34310 Haramidere-İstanbul

Tel. (212) 412 17 00

Sertifika no: 12026

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Göçüp Gidenler Koleksiyoncusu

Şermin Yaşar

İçindekiler

Göçüp Gidenler Koleksiyoncusu	13
Berhudar Olayım Necmi Enişte.....	21
Kimlikte Nurşen	29
Vecdi Çiçek Açtı.....	39
Remzi	54
Yalan Dünya, Fani Dünya	65
Fehime Halamı Kaybedip Tekrar Bulduğumuz Gün.....	73
Abajur	80
İstiklal Madalyası	93
Ömer	98
Son Durak	107
Muzaffer Bey ve Büyük Düşmanı	118
Hiç.....	130
Teessüf Ederim Muazzez	135
Bir Sizin Kollarınızda	138
Baba Malı	148
Çatlak	155
Son Attığın Kartopunun İçine Taş Sakladığımı Bilmiyordum	158
Geçtiğimiz Kırk Gün.....	161

Sırlarımı söyledim dağlara dumanlara
Ben yazarken ağladım, okurken de sen ağla.*

* Fatih Yaşar'ın türküsünden.

Göçüp Gidenler Koleksiyoncusu

1993 baharında Mustafa Sami Özyaka Bey ölmeseydi size bugün anlatacak bir hikâyem olmayacaktı. Onun vefatını takip eden üçüncü gün hayata gözlerini yuman dünyalar güzeli Reyhan Hanım olmasaydı, hikâyem giriş bölümünde takılı kalacaktı. Reyhan Hanım'ın cenazesinden bugüne dek, dünyadan göçüp giden kadın-erkek, genç-yaşlı bütün bu zevat olmasaydı emeklilik günlerimde neyle meşgul olacaktım, inanın bilmiyorum.

Reyhan Hanım çok güzeldi. Bakınca bir kez daha bakmamızı sağlayan sarı saçlarından o suçluydu. Küçük tebessümlerine karşılık ağzımı yaya yaya gülerek karşılık verdiğim için, ben ondan fena suçluydum. Mustafa Sami Bey'i ise tanı mıyordum. Bizim kurumun eski genel müdür yardımcılardan biriymiş. Ölüm sebebini bilmiyorum. Daireye, cenazesinin öğle namazını müteakiben Merkez Camii'nden kalkacağı haberi geldi. Şimdi adını verme gereği duymadığım bir bakanlığın müsteşarının özel kaleminin yardımcısıydım. Günlerimi, kırmızı dosyalar içerisinde gelen kâğıtları imzalayıp ilgili yerlere iletmek, günde bilmem kaç kere ceketimin düğmesini ilikleyip açmak, özel kalemin, doğalgaz faturasının ödenmesine varana kadar aklınıza gelebilecek her türlü özel işini halletmekle geçiriyordum. Özel kalem, yapmaktan hoşlanmadığı her türlü işi bana pashıyordu, benim pas atabilece-

ğim kimse olmadığı için dişlerimi sıkı sıkı her türlü işe kendim koşturuyordum. Dairede dirhem gülmüyor, gülemiyordum. Reyhan Hanım, akşamüstü müsteşarın imzalayacağı dosyaları getirene kadar yüzümde tek bir kas kıılmıyordu. O gelince dudaklarım ister istemez titriyor, ağzım suratımın ortasına çarşamba pazarı gibi yayılıyordu. Ben bakanlığın değil, Reyhan Hanım'ın çalışanıydım resmen. Sabahları işe değil, Reyhan Hanım'a gidiyordum.

Bazen iki üç kişi ve Reyhan Hanım aynı anda geliyor-du. Reyhan Hanım dışında herkes, kişiydi bakanlıkta benim için; isimlerinin, işlerinin, bağlı bulundukları birimlerin önemi yoktu. Herkes 657'ye tabiydi, bir tek ben Reyhan Hanım'a tabiydim, o ise bu dünyaya bile ait değildi. Başka bir âlemden gelmiş gibiydi. Bunu en çok o birkaç kişiyle birlikte odaya geldiğinde anlıyordum. O kadınlar Reyhan Hanım gibi ışıldamıyordu, Reyhan Hanım resmen başının üstünde bir haleyle geziyordu ve bunu bir tek ben görüyordum. Geldiğinde diğer 657'lilerle konuşuyordu odada, orada sesi ni duyuyordum. O sesi içime çekiyordum, ciğerlerimde Reyhan Hanım'ın sesi dolaşıyordu. Anlattıklarını masal gibi dinliyordum. Oysa “Genel Müdür izinli bu hafta, sakın geçiyor”; “Bayram tatilini birleştirecekler mi acaba?” gibi cümleler kuruyordu. Yine de masal gibi bir “Bayram tatilini birleştirecekler mi acaba?” çıkıyordu dudaklarından. Kesinlikle sıradan bir cümle değildi bu, büyü gibi geliyordu. Devletin en üst makamına gidip, kapılarını çalıp bayram tatilini birleştiren, Reyhan Hanım mutlu olsun, diye yalvarmak istiyordum. Ama içimden “Allah'ım inşallah birleşmez, ne yaparım ben dokuz gün Reyhan Hanımsız?” diyordum. Yine de çoğu zaman birleşiyordu bayram tatilleri, uzun bir ayrılık giriyordu araya. Hele o yıllık izin kullandığı zamanlarda, kahrımdan ölüyordum.

Üç gün görünmedi Reyhan Hanım bir keresinde. Deliye döndüm; yoktu. Omurgamı aldı benden, işe sürünerek geldim resmen. Üçüncü gün, bir çarşamba günü Mustafa Sami Özyaka'nın ölüm haberi geldi. Özel kalem, "Toplantı var, ben gidemem, sen git" dedi. Canıma minnetti, gittim. Devlet erkânından bir ben katıldım, hısım akrabasından bir avuç insan... Cenaze töreninde, ceketimizin yakasına siyah beyaz bir vesikalık olarak ilişitirdiler Mustafa Sami Bey'in doksan yıllık hayatını.

Daireye gelince yakamdaki vesikalığı çıkartıp masama bıraktım. Çöpe atayım dedim ama içim bir tuhaf oldu. Her insan unutuluyordu tamam da, daha ölür ölmez, fotoğrafını çöpe atmak insana yakışan şey değildi. Odacı falan temizlik yaparken ben görmeden atar belki diye göz önüne bir yere koydum. O akşam Reyhan Hanım dosya getirdi. Üç günün sonunda güneş gibi doğdu odaya, demek o gün gelmiş ben görmemişim. Oysa hissediyordum onun bakanlıkta olup olmadığını. Reyhan Hanımlı havayla onsuz havayı ayırabilecek kadar ustalaşmıştım. Masama gelip elindeki dosyaları Mustafa Sami'nin üzerine koydu. Siyah beyaz vesikalık, dosyaların altında kaldığı sürece, Reyhan Hanım'ın gülen yüzüne bakarken "Kaldır rahmetlinin üstünden dosyaları" diyemediğim için ben ezildikçe ezildim. Çok güzel gülüyordu. Odaya o anda başka bir 657'li geldi. Reyhan Hanım ona gülüyordu. "Nasıl geçti tatil?" dedi 657'li, "Çok güzeldi, dört gün iyi dinlendim" dedi dünyalar güzeli. Sen dinlendin ama beni yordun, beni öldürdün yokluğunla diyebilmek isterdim, diyemedim. Orada öyle onları izlerken, kalbim Reyhan diye çarpıyor, aklımdan dosyalar altında ezilen Mustafa Sami Bey geçiyordu. Reyhan Hanım'ın arkasından vesikalığı deprem enkazından insan kurtarır gibi nazik bir telaşla aldım, gayri ihtiyarı dudaklarımı fotoğrafa götürüp bir nevi özür diledim rah-

metliden ve fotoğrafı ceketimin iç cebine yerleştirdim. Bu işler bana göre değildi, Mustafa Sami'nin vesikalığını öptüğümü fark ettiğimde bir daha cenazeye gitmeyeceğime yemin ettim. Yeminimi tutacaktım... Fakat iki gün sonra Reyhan Hanım'ı karşı yönden gelen bir araç tekerleklerinin altına alınca, gözyaşlarımı da kendimi de tutamadım. Haber o sabah odamıza bomba gibi düştüğünde, bir daha parçaları asla bir araya gelmeyecek şekilde tahrip oldum.

Bakanlık olarak tam kadro camideydik. Dün akşam kuğu gibi karşımda szlen Reyhan Hanım, musalla taşının üzerinde yatıyordu. Bütün 657'ye tabiler oradaydı, herkes ağlıyor ama sonra kendini bir şekilde topluyordu. Sonuçta hepsinin ertesini gün gidecek bir işi vardı. Ya ben yarın nereye gidecektim?

Cenazede göğsümün zerine Reyhan Hanım'ın siyah beyaz vesikalığını tutturduğum toplu iğne kalbime ok gibi saplandı. Ben onun resmini değil güzel başını göğsüme yaslayacaktım oysa... O fotoğrafı günlerce yerinden ıkartmadım, ceketini yatak odamın duvarına asıp her gece uzun uzun bu buluşmayı izledim. Ceket sevgilisine sarılarak intihar etmiş bir aşık gibi asılı duruyordu duvarda. Baktıkça kendime zulmediyor, yaşayamıyordum. Günlerce duvarın karşısına geçip ağladım. Sabah kalkıp iş dedikleri yere gidiyor, bütün gün çay içip ne yaptığımı, neden yaptığımı bilmediğim şeyler yapıyor, akşam koşarak eve geliyordum. Reyhan Hanım'ı ceketimin yakasından söküp öpüyor, fotoğrafını yastığının üzerine, parmağımı da onun üzerine koyup öyle uyuyordum. Böyle kaç gün geçirdim bilmiyorum. Zayıfladım, dağıldım, toparlanamadım. Beni hayata bağlayacak bir şeyler aradım, bulamadım. Daha fazla böyle devam edemeyeceğimin ilk önce ben farkındaydım. Bir akşam Rey-

han Hanım'ı yakamdan söküp, Tanpınar'ın *Huzur*'unun içine yerleştirdim. Ceketimin iç cebinde unuttuğum, Mustafa Sami Bey'i de başka bir sayfaya yatırdım. Kendimi iyileştirmek için kurduğum hayal dünyamda şimdi ikisi huzur içinde yatıyordu. Ceketini duvardan indirdim ve kendime yaşattığım bu ıstıraba son verdim.

Hayata devam ettiğim sonraki günlerde başkaları da öldü. Her canlı ölümü tadıyor, bazı canlıların ölüm haberi bakanlığa da geliyor, özel kalem de cenaze törenlerine beni gönderiyordu. Artık memnuniyetle katılıyordum. Yakama iliştirilen her vesikalığı bütün gün büyük bir azametle taşıyor; ölenleri, defnedildikleri gün son bir şehir turuna çıkartıyordum. Belki de son yolculuk dedikleri şey; o gün benim gibi cenaze-ye katılmış herkesin yakasında taşıdığı o vesikalığın yolculuğuydu, kim bilir? Bakanlık personeli olarak namaza katılmakla kalmıyor, mezarlığa da gidiyordum. Hatta ilk gidenlerden biri oluyordum ve mezarlıktan en son ayrılan. Her gittiğimde Reyhan Hanım'a da uğruyor, karşısında öylece duruyordum. Ne tuhaf, hayattayken de onu görünce nutkum tutuluyordu, mezardayken de. Sevgi, sevdiğin ölünce azalmıyordu. Azalsa zaten adı sevgi olmazdı. Yunus Emre'nin "Ölür ise ten ölür, canlar ölesi değil" dediği ten, Reyhan Hanım'ın o gün ışığında ışıldayan teniydi. Can dediğiye zaten ben de gizliydi. Daha önceleri Reyhan Hanım'ı uzaktan seviyordum, onun haberi olmadan, ona belli etmeden, ona anlatmadan. Şimdi de aynı durumdaydım. Tek fark ben ayaktayken, onun mezarda olmasıydı. Bu durum zamanla daha da hoşuma gitmeye başladı. Her fırsatta mezarlığa gidiyor, Reyhan Hanım'a bir kırmızı gül bırakıyordum. Normalde ben kim, Reyhan Hanım'a gül uzatmak kim? Ben ki ona nasılsınız, diyebilme cesaretini bir kere bile gösterememiş biriyim. Şimdi düşünün gül uzatıyorum, toprağını seviyorum, mezar ta-

şını öpüyorum. İlişkimizde kat ettiğimiz aşama, Reyhan Hanım'ın sağlığında katıyen başaramayacağımız cinsten. Zamanla aşkımı anlatmayı da başardım, açıldım, en başından anlattım duygularımı. Ve günün birinde ona Reyhan dedim, inanabiliyor musunuz, sadece Reyhan... İsmi ağzımda müthiş bir tat bıraktı, bütün gün toprağını sevip Reyhan dedim. Yine de bundan sonra ondan Reyhan Hanım diye bahsedeceğim, Reyhan'sa bana Reyhan, size ne? Mezarının başına oturup bakanlıkta olup bitenleri anlattım, bayram tatilinin birleşip birleşmediğinin haberini verdim, ailesinden haber alıp duyduklarımı ilettim, dünyayı anlattım, olup bitenleri... Ağladığım oldu. Kızdığım oldu. Küstüğüm oldu Reyhan Hanım'a. Bakanlıkı temsilen katıldığım cenaze törenlerinden sonra geldiğim zamanlarda, o gün uğurladığımız insanlar hakkında tafsilatlı bilgiler verdim. Bunları bilerek ediniyordum. Reyhan Hanım da seviyordu sanki ya da bana öyle geliyordu. Kesin bana öyle geliyordu. Bunu biliyordum ama ruhuma iyi geliyordu.

Göçüp Gidenler Koleksiyonu'mda bir sayfa da onlara yer ayıracağım için, tören sırasında mevta hakkında bilgiler ediniyor, yakınlarının ağlayışlarını dinliyor, dostlarının kendi aralarında ettikleri sohbetlere kulak kabartıyor, takıldığım noktaları belli etmeden cenazedeki diğer insanlara soruyordum. Rahmetli hakkında edindiğim bilgileri küçücük vesikalığın arkasına tükenmezkalemle yazıyordum. Ne garip... Yüzyıla yakın bir hayat yaşıyorsun ve biri senin yüz yılını beşe sekiz santimlik bir kâğıt parçasının arkasına üç dört cümleyle sığdırıyor: "Fikret Kutlualp. Emekli edebiyat profesörü. Kanserden öldü. Oğlu cenazeye gelmedi." "Reşat Gençoğlu. Mimar Mühendis. Uykusunda öldü. Cenazede eski ve yeni eşi arasında kavga çıktı." "Şengül Ayan Keskin. Eski müstehşar eşi. Üç kızından biri cenazeye yetişemedi."

Fotoğraf: Arda Ayderman

Hayat ne biriktirir bizim için?

Kırık dökük aşklar, yaşanmamışlıklar, olmamışlıklar, bir çocukluk anısına teğellenmiş hüznler, aşkın sonsuz bekleyişleri, ayrılıklar, kentler, köyler, yollar, rüzgârlar, gündeğumları, biraz keder, biraz da neşeyle çatılmış evler... Hayat bizim için saklamaya hazır olduklarımızı, bize yakışanları, ihtiyacımız olanları ve bizi büyütecekleri, bizi biz edecekleri biriktirir...

Göçüp Gidenler Koleksiyoncusu gidenler için bir ağıt, kalanlar içinse bir şiir, biriktirilmiş insan öyküleri...

Şermin Yaşar, *Göçüp Gidenler Koleksiyoncusu*'nda o çok özlediğimiz "insan"a bütün görkemiyle geri döndürüyor bizi. Hazırlayın yüzünüzü. Gülüşünüzün yanına biraz da keder koyun, okurken biraz ondan alacaksınız, biraz bundan. Kıtılma çay içer gibi...

tavsiye edilen
satış fiyatı

₺ 24

Seriliş no: 11940

ISBN 978-605-09-5545-3

9 786050 955453

DK
DOĞAN
KİTAP